

สมณะน้อย – สมณะใหญ่

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ในพรรหานี้ ลูกเณรในวัดพระธรรมกาย ต้องนั่งสมาธิกันอย่างข้มงวด เอาให้ได้ ต้องเห็นพระให้ได้ ถ้าเห็นพระได้อย่างนี้แล้ว ความรู้สึกที่ว่า เราเป็นพระจะเกิดขึ้น เราจะปลื้มทีเดียว ภายนอกเราเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะเป็นสมณะน้อย แต่ข้างในเป็นสมณะใหญ่

เวลาเราบวชอะไรจากญาติโยม เราจะมีความรู้สึกว่า เราเป็นผู้ให้ ไม่ได้มีความรู้สึกที่ว่า เราเป็นผู้รับ เหมือนเราเปิดทางให้เขา เป็นสะพานเชื่อมโยง ให้เขาได้เชื่อมกับกระแสธารแห่งบุญอันบริสุทธิ์ ซึ่งจะส่งผลให้เขาได้มีสมบัติใหญ่ในอนาคต ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ และเราจะมีความรู้สึกว่า เราเหมือนเป็นต้นทางแห่งทางสวรรค์ให้แก่ญาติโยมทีเดียว

ก่อนจำวัด

๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณร ก่อนจำวัดต้องนึกบทพวน ตั้งแต่ตื่นนอนมากระทั่งกำลังจะเข้านอน มีอะไรทำให้เราปลื้มปิติ ภาคภูมิใจในการทำกุศล ทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าปลื้มแล้ว จำวัดได้ ถ้ายังไม่ปลื้มนั่งต่อไป ทำใจหยุด ใจนิ่ง ให้ใจใส ๆ จนกระทั่งใจใส มีความบริสุทธิ์ แล้วจะปลื้ม มีปิติ มีความภาคภูมิใจว่า เราเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะที่แท้จริง แล้วจึงจำวัดได้

มีเวลามากกว่า

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรจะต้องตั้งใจปฏิบัติ เอาให้เห็นพระให้ได้ เพราะชีวิตพระชีวิตเณร มีเวลาว่างมากกว่าชีวิตของฆราวาส เรา คือ อติตฆราวาส เราเคยเป็นมาแล้ว แต่อดิศักดิ์ทิ้งไป ไม่เก็บเอามาคิดกัน เงามาบวช เพราะเราเห็นภัยในวัฏสงสาร วัฏสงสารมีภัยมาก ภัยในอบาย ภัยในสังสารวัฏ เพราะเรายังตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมกันทั้งสิ้น

ขยันทำความดี

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

พระเณร คือ ผู้ได้โอกาส เราจะได้โอกาสอย่างไร ได้โอกาสว่างที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่ใช่ว่า เราไม่มีฝีมือในการทำมาหากินทางโลก นกกา มันยังทำมาหากินได้ เราเป็นมนุษย์ ไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป

แต่มันไม่เกิดประโยชน์ จะมาว่า พระขี้เกียจ ไม่ถูกนะ ขี้เกียจก็มีเพียงประการเดียวก็คือ ขี้เกียจทำความชั่ว แต่ขยันทำความดี ไปสั่งสอนธรรมะ ให้ความสว่างแก่ชาวโลก